27/04/2021

Ναυπάκτου Ιερόθεος: Ο Χριστός ως φίλος των αμαρτωλών

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου

Ἐπειδή ὁ Χριστός ὁμιλοῦσε καί καυτηρίαζε τούς Φαρισαίους καί ἀπεκάλυπτε τήν πονηρία καί τήν ὑποκρισία τους, γι’ αὐτό καί αὐτοί εὕρισκαν διάφορες ἀφορμές γιά νά Τόν κατηγορήσουν καί νά Τόν συκοφαντήσουν. Ἔλεγαν, δηλαδή, ὅτι ἔχει δαιμόνιο καί ὅτι «ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων» ἐκβάλλει τά δαιμόνια (Ματθ. θ΄, 34). Ἔλεγαν ἀκόμη ὅτι εἶναι πλάνος (πρβλ. Ματθ. κζ΄, 63 – 64, Ἰω. ζ΄, 12) καί πλανᾶ τούς ἀνθρώπους καί πολλά ἄλλα.

Μεταξύ τῶν ἄλλων συκοφαντιῶν πού ἀπηύθυναν στόν Χριστό ἦταν καί ἕνας λόγος πού καταγράφει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ὅτι εἶναι «ἄνθρωπος φάγος καί οἰνοπότης, φίλος τελωνῶν καί ἁμαρτωλῶν» (Λουκ. ζ΄, 34). Αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ἔλεγαν, δέν εἶναι ὅπως τόν νομίζει ὁ λαός, ἀλλά εἶναι φάγος καί οἰνοπότης, τρώει καί πίνει καί εἶναι φίλος τῶν τελωνῶν καί τῶν ἁμαρτωλῶν.

Ὁ Χριστός πήγαινε στά σπίτια τῶν ἀνθρώπων πού τόν καλοῦσαν, ἀλλά δέν ἔτρωγε καί δέν ἔπινε, ὅπως τό κατηγοροῦν οἱ Φαρισαῖοι. Ἄλλωστε, τό ξέρουμε ἀπό τήν συζήτηση πού ἔκανε μέ τήν Σαμαρείτιδα γυναίκα ὅτι, ὅταν τοῦ εἶπαν οἱ Μαθητές «ραββί, φάγε», ἐκεῖνος εἶπε «ἐμόν βρῶμά ἐστιν ἵνα ποιῶ τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με καί τελειώσω αὐτοῦ τό ἔργον» (Ἰω. δ΄, 31-34).

Ἑπομένως, δέν ἴσχυε αὐτό πού τόν κατηγοροῦσαν, ἀλλά ἐπειδή οἱ Φαρισαῖοι ἀπομονώνονταν ἀπό τόν λαό, ὁ Χριστός πήγαινε μαζί μέ τόν λαό καί συμμετεῖχε σέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ, ὅπως καί στόν γάμο τῆς Κανά, γι’ αὐτό τόν κατηγοροῦσαν ὅτι εἶναι «φάγος καί οἰνοπότης».

Ἐπίσης, ἔλεγαν ὅτι ὁ Χριστός «εἶναι φίλος τελωνῶν καί ἁμαρτωλῶν», πού ἦταν μεγάλοι ἁμαρτωλοί τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡς φοροεισπράκτορες, καί ἁμαρτωλοί. Ἀλλά τελικά αὐτή ἡ συκοφαντία τήν ὁποία ἔλεγαν γιά τόν Χριστό, εἶναι τίτλος τιμῆς, ὅτι, δηλαδή, εἶναι φίλος τῶν τελωνῶν καί τῶν ἁμαρτωλῶν, ὅτι ἀγαπᾶ τούς ἁμαρτωλούς, τούς τελῶνες καί τίς πόρνες.

Στά ἱερά Εὐαγγέλια βλέπουμε, ὅτι ὁ Χριστός καταδικάζει τήν ὑποκρισία, καταδικάζει τούς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονταν ὡς εὐσεβεῖς καί βεβαίως ἀγαποῦσε πάρα πολύ τούς τελῶνες. Εἶναι ὁ Ζακχαῖος πού μετανόησε καί σέ ὅσους ἀδίκησε τούς τά ἐπέστρεψε παρά πάνω. Εἶναι ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος ὁ ὁποῖος ἦταν τελώνης καί ἔγινε Μαθητής τοῦ Χριστοῦ. Καί εἶναι διάφορες ἄλλες ἁμαρτωλές γυναῖκες στίς ὁποῖες ὁ Χριστός ἔδειξε πολύ μεγάλη ἀγάπη καί ἄλλαξαν τρόπο ζωῆς.

Μάλιστα, ὁ Χριστός ἔλεγε στούς Φαρισαίους, ὁμιλώντας γιά διάφορα θέματα, ὅτι «οἱ τελῶναι καί αἱ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. κα΄, 31), δηλαδή οἱ τελῶνες καί οἱ πόρνες πού ἐσεῖς κατηγορεῖτε, θά προηγηθοῦν ἀπό σᾶς στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Θά ἀναφερθοῦν δύο γεγονότα, πού φανερώνουν αὐτήν τήν ἀλήθεια.

Τό πρῶτο γεγονός ἔχει σχέση μέ τήν πόρνη γυναίκα, τῆς ὁποίας συγχώρεσε τίς ἁμαρτίες καί τό δεύτερο γεγονός ἀναφέρεται σέ μιά μοιχαλίδα γυναίκα, τήν ὁποία παρουσίασαν οἱ Φαρισαῖοι, προκειμένου ὁ Χριστός νά δώση ἐντολή νά τήν

λιθοβολήσουν, ὅπως προέβλεπε ὁ νόμος.

1. Ὁ Χριστός καί ἡ πόρνη γυναίκα

Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς περιγράφει τήν συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μέ τήν πόρνη γυναίκα τῆς ὁποίας συγχώρησε τίς ἁμαρτίες (Λουκ. ζ΄, 36-50). Ὑπάρχουν τρεῖς περιπτώσεις στά Εὐαγγέλια πού γυναῖκες, κατά τήν διάρκεια τοῦ δείπνου, πλησίασαν τόν Χριστό καί τοῦ ἔριξαν μύρα στά πόδια Του καί ἔπειτα τά καθάρισαν μέ τά μαλλιά τῆς κεφαλῆς τους.

Ἡ πρώτη περίπτωση ἀναφέρεται ἀπό τόν Εὐαγγελιστή Ματθαῖο καί τόν Εὐαγγελιστή Μάρκο. Ὁ Χριστός λίγο πρίν τό Πάθος Του ἦταν στό σπίτι τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, ὁ ὁποῖος ἴσως εἶχε θεραπευθῆ ἀπό τόν Χριστό, καί Τόν εἶχε προσκαλέσει στό τραπέζι. Ἐκεῖ πλησίασε μιά γυναίκα, ἡ ὁποία ἄλειψε μέ μύρο τά πόδια τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή ἡ γυναίκα δέν φαίνεται ὅτι ἦταν ἁμαρτωλός, ἀλλά προσῆλθε στόν Χριστό καί ἄλειψε τήν κεφαλή Του μέ μύρο.

Ὅταν οἱ ἄλλοι διαμαρτυρήθηκαν ὅτι τό χρηματικό ποσό πού χρειάστηκε γιά νά ἀγοραστῆ τό μύρο, θά μποροῦσε νά δοθῆ στούς φτωχούς, τότε ὁ Χριστός τούς εἶπε ὅτι αὐτή ἡ γυναίκα ἔκανε μιά καλή πράξη, γιατί ἦταν προετοιμασία γιά τήν ταφή Του. Ἄλλωστε, τούς πτωχούς θά τούς ἔχουν πάντοτε, Ἐκεῖνον, ὅμως, δέν θά τόν ἔχουν. Ἦταν μιά μυροφόρα πρίν τίς μυροφόρες (Ματθ. κστ΄, 6-13). Αὐτό τό περιστατικό δέν ἀναφέρεται σέ πόρνη γυναίκα.

Τό δεύτερο περιστατικό περιγράφεται ἀπό τόν Εὐαγγελιστή Ἰωάννη, ὅταν ἡ Μαρία, ἡ ἀδελφή τοῦ Λαζάρου, ἄλειψε τά πόδια τοῦ Χριστοῦ μέ μύρο. Ὅταν ὁ Χριστός ἀνέστησε τόν Λάζαρο, γράφει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, τοῦ ἔκαναν ἕνα δεῖπνο καί ὁ Λάζαρος ἦταν δίπλα στόν Χριστό καί ἡ Μάρθα διακονοῦσε. Τότε ἡ Μαρία ἡ ἀδελφή τοῦ Λαζάρου, πῆρε τό πιό ἀκριβό ἄρωμα καί ἄλειψε ἀπό εὐγνωμοσύνη τά πόδια τοῦ Χριστοῦ καί ὅλο τό σπίτι γέμισε ἀπό τήν εὐωδία τοῦ μύρου. Ὁ Ἰούδας διαμαρτυρήθηκε γιά τήν σπατάλη, ἐπειδή τά χρήματα θά μποροῦσαν νά δοθοῦν στούς πτωχούς καί ὁ Χριστός ἀπάντησε ὅτι αὐτό τό ἔκανε γιά τήν ἡμέρα τό ἐνταφιασμοῦ Του. (Ἰω. ιβ΄, 1- 8). Καί ἐδῶ δέν πρόκειται γιά ἁμαρτωλή γυναίκα.

Τό τρίτο περιστατικό μέ τήν ἁμαρτωλή γυναίκα τό περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς στό Εὐαγγέλιό του στό ὁποῖο παρουσιάζεται ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ στούς ἁμαρτωλούς, στήν πόρνη γυναίκα, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ στούς τελῶνες, στούς ἀλλοεθνεῖς. Εἶναι ἕνα Εὐαγγέλιο πού θά μποροῦσαν νά τό διαβάσουν οἱ ἐθνικοί γιά νά δοῦν τήν μεγάλη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρός τούς ἁμαρτωλούς ἀνθρώπους.

Ἐδῶ, λοιπόν, ὑπάρχει τό περιστατικό τό ὁποῖο ἀναφέρεται στήν πόρνη γυναίκα καί συνέβη ὄχι πρίν τό Πάθος Του, ὅπως ἔγιναν τά ἄλλα δύο πού ἀνέφερα, δηλαδή τό

μέν πρῶτο στά Ἱεροσόλυμα, τό δέ δεύτερο στήν Βηθανία, ἀλλά αὐτό τό περιστατικό ἔγινε σχεδόν στήν ἀρχή τῆς δράσεώς Του στήν πόλη Καπερναούμ.

Κάποιος πού ἦταν Φαρισαῖος παρεκάλεσε τόν Χριστό νά πάη στό σπίτι του νά τοῦ κάνη ἕνα δεῖπνο καί ὁ Χριστός ἀνταποκρίθηκε σέ αὐτήν τήν πρόσκληση. Γράφει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς στό Εὐαγγέλιό του:

«Κάποιος Φαρισαῖος προσκάλεσε τόν Ἰησοῦ σέ γεῦμα. Ὁ Ἰησοῦς μπῆκε στό σπίτι τοῦ Φαρισαίου καί κάθισε στό τραπέζι. Στήν πόλη ἦταν κάποια ἁμαρτωλή γυναίκα· ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ Ἰησοῦς γευματίζει στό σπίτι τοῦ Φαρισαίου, ἔφερε ἕνα ἀλαβάστρινο δοχεῖο μέ μύρο, στάθηκε πίσω κοντά στά πόδια του καί κλαίγοντας ἔβρεχε μέ τά δάκρυά της τά πόδια του καί τά σκούπιζε μέ τά μαλλιά της· τά φιλοῦσε καί τά ἄλειφε μέ τό μύρο» (Λουκ. ζ΄, 36-38).

Εἶναι ἕνα πολύ ὡραῖο περιστατικό πού δίνει μιά εἰκόνα ἡ ὁποία εἶναι πολύ ἐκφραστική. Λέγει ὅτι ὁ Χριστός «εἰσελθών εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου ἀνεκλίθη». Τότε δέν εἶχαν τραπέζι καί καρέκλες, ὅπως ἔχουμε ἐμεῖς σήμερα, ἀλλά ὡς τραπέζι εἶχαν ἕναν σοφρά, ὅπως ἔλεγαν οἱ παλαιότεροι. Ἔτσι ἦταν καθήμενοι, λίγο γυριστοί πρός τά ἀριστερά γιά νά τρῶνε μέ τό δεξιό χέρι. Καί καθώς κάθονταν μέ τόν τρόπο αὐτό, τά πόδια τους ἐξεῖχαν λίγο πρός τά ἔξω. Ὁπότε αὐτή ἡ γυναίκα πῆγε πίσω ἀπό τά πόδια τοῦ Χριστοῦ καί τά ἄλειψε μέ μύρο.

Εἶναι, δηλαδή, μιά κίνηση, χωρίς φωνή, δέν εἶπε τίποτα αὐτή ἡ γυναίκα, ἦταν μιά κίνηση τοῦ σώματος, μιά μή λεκτική πράξη καί μή λεκτική ἐνέργεια. Αὐτή ἡ γυναίκα ἔκανε τρεῖς πράξεις.

Πρῶτα ἄρχισε νά κλαίη καί μέ τά δάκρυά της ἔπλυνε τά πόδια τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἔχουμε ἁπλῶς ἕνα δάκρυ, δέν ἔχουμε μιά συγκίνηση, ἔχουμε πάρα πολλά δάκρυα τά ὁποῖα ἔπεφταν ἐπάνω στά πόδια τοῦ Χριστοῦ. Δεύτερον, σφούγγισε τά πόδια τοῦ Χριστοῦ μέ τά μαλλιά της καί τά φιλοῦσε. Αὐτό ἦταν πάρα πολύ ταπεινωτικό γιά μιά γυναίκα. Τήν ἐποχή ἐκείνη τό νά παρουσιάζεται μιά γυναίκα νά ἔχη ξέπλεκα τά μαλλιά της καί μέ αὐτά νά σκουπίζη τά πόδια ἑνός ἀνθρώπου, αὐτό ἐθεωρεῖτο μιά πολύ ταπεινωτική πράξη. Ἔτσι, ἔβρεξε τά πόδια τοῦ Χριστοῦ μέ τά δάκρυά της, ὄχι μέ νερό, μετά τά καθάρισε μέ τά μαλλιά της καί τά φιλοῦσε. Γι’ αὐτό καί ὁ Χριστός πιό κάτω, ὅταν διαμαρτυρήθηκαν οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ ἄλλοι συνδαιτυμόνες, εἶπε ὅτι αὐτή ἡ γυναίκα ἀπό τήν στιγμή πού μπῆκε δέν σταμάτησε νά μοῦ φιλάη τά πόδια. Ἔπλυνε, λοιπόν, τά πόδια μέ τά δάκρυά της, τά καθάρισε, τά φιλοῦσε, τά ἀσπαζόταν. Καί τρίτον ἔριξε τό μύρο στά πόδια καί γέμισε ὅλος ὁ οἶκος ἀπό τήν εὐωδία τοῦ μύρου.

Τότε ὁ Φαρισαῖος πού τόν κάλεσε στό τραπέζι εἶπε μέσα του ὅτι, ἄν ὁ ἄνθρωπος

αὐτός ἦταν Προφήτης θά γνώριζε τί εἴδους γυναίκα εἶναι αὐτή πού τόν ἀγγίζει καί δέν θά τό ἐπέτρεπε. Ὁ Χριστός εἶδε αὐτές τίς σκέψεις τοῦ Φαρισαίου πού τίς ἔκανε μέσα του μυστικά καί τοῦ εἶπε ὅτι αὐτός ὅταν εἰσῆλθε στό σπίτι, δέν τοῦ ἔπλυνε τά πόδια -γιατί τότε βάδιζαν μέσα ἀπό τούς σκονισμένους δρόμους καί τό πρῶτο πού ἔκαναν ὅταν εἰσέρχονταν στό σπιτι ἦταν νά πλένουν τά πόδια τοῦ ἐπισκέπτου- ἐνῶ ἡ γυναίκα αὐτή ἔπλυνε τά πόδια μέ τά δάκρυά της· αὐτός δέν τοῦ ἔδωσε ἕνα φίλημα, ἐνῶ ἡ γυναίκα αὐτή δέν σταμάτησε νά φιλᾶ τά πόδια Του· αὐτός δέν ἄλειψε τό κεφάλι Του μέ λάδι, ἐνῶ ἡ γυναίκα αὐτή ἄλειψε μέ μύρο τά πόδια Του. Γι’ αὐτό καί συγχωρήθηκαν οἱ ἁμαρτίες της. Καί τότε ὁ Χριστός εἶπε: «ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολύ· ᾧ δέ ὀλίγον ἀφίεται, ὀλίγον ἀγαπᾶ». Καί εἶπε στήν γυναίκα: «Ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι», δηλαδή συγχωροῦνται ὅλες οἱ ἁμαρτίες σου.

Ἡ γυναίκα αὐτή δέν εἶπε τίποτα στόν Χριστό, δέν ζήτησε ἀπό τόν Χριστό ἄφεση ἁμαρτιῶν, ἀλλά μέ ὅλη τήν στάση της καί τήν ὅλη ἐνέργειά της αὐτό ἔδειχνε, ὅτι ζητοῦσε συγγνώμη ἀπό τόν Χριστό γιά τίς πολλές της ἁμαρτίες. Ἄρα εἶχε μιά ἀγάπη πού ἐκφράστηκε μέ ὅλες αὐτές τίς πράξεις καί τίς ἐνέργειες.

Καί ὅταν διερωτῶντο οἱ συνδαιτυμόνες, γιά τό ποιός εἶναι Αὐτός πού συγχωρεῖ ἀκόμη καί ἁμαρτίες, ὁ Χριστός γιά νά δείξη ὅτι εἶναι Θεός, εἶπε στήν γυναίκα: «Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην», δηλαδή σέ ἔσωσε ἡ πίστη σου, νά πορευθῆς μέ εἰρήνη στήν καρδιά σου. Δηλαδή, μιά γνωστή πόρνη τῆς πόλεως Καπερναούμ πιστεύει ὅτι Αὐτός εἶναι Θεός ἀληθινός καί ἐκφράζει τήν ἀγάπη της. Ὑπάρχει, λοιπόν, μιά πίστη καί μιά μεγάλη ἀγάπη, ἡ ὁποία ἐκφράζεται μέ τόν τρόπο αὐτόν, γι’ αὐτό συγχωρήθηκαν οἱ ἁμαρτίες της καί πορεύθηκε μέ εἰρήνη στήν καρδιά της (Λουκ. ζ΄, 39-50).

Θά λέγαμε, τρόπον τινά, ὅτι αὐτή ἡ σκηνή θυμίζει λίγο τήν θεία Λειτουργία. Πηγαίνουμε νά συναντήσουμε τόν Χριστό, χύνουμε τά δάκρυά μας, προσφέρουμε τά δῶρα μας, τά μῦρα μας, ἐκφράζουμε τήν ἀγάπη μας στόν Χριστό καί τήν πίστη. Ἐκεῖνος συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες μας καί φεύγουμε ἀπό τόν Ναό ἔχοντας εἰρήνη μέσα στήν καρδιά μας.

2. Ὁ Χριστός καί ἡ μοιχαλίδα γυναίκα

Θά δοῦμε τό δεύτερο περιστατικό πού ὁ Χριστός συγχώρησε τήν μοιχαλίδα γυναίκα.

Εἶναι καταπληκτικό αὐτό τό γεγονός καί ἔγινε, ὅταν ὁ Χριστός στήν ἀρχή τῆς δράσεώς Του εἶχε πάει στά Ἱεροσόλυμα στήν ἑορτή τῆς Σκηνοπηγίας καί τό περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης.

Ὁ Χριστός εἶχε μία σκληρή σύγκρουση μέ τούς Ἰουδαίους. Τόν εἶχαν ἀποκαλέσει πλανεμένο, δαιμονισμένο, τόν μισοῦσαν καί ἤθελαν νά Τόν συλλάβουν καί νά Τόν σκοτώσουν. Ἦταν ἡ ἑορτή τῆς Σκηνοπηγίας.

Τό βράδυ ὁ Χριστός ἔφυγε ἀπό τά Ἱεροσόλυμα καί πῆγε στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Τό πρωΐ ἐπέστρεψε στά Ἱεροσόλυμα. Τότε, λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ὅτι οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι βρῆκαν μιά μοιχαλίδα, ἡ ὁποία δημοσίως εἶχε ἁμαρτήσει. Καί ὁ Μωσαϊκός Νόμος καθόριζε ὅτι ἡ γυναίκα πού ἁμαρτάνει δημοσίως πρέπει νά λιθοβοληθῆ, νά τήν σκοτώνουν. Αὐτό γράφεται στό Λευϊτικό (Λευτ. κ΄, 10) καί στό Δευτερονόμιο (Δευτ. κβ΄, 22). Καί ἐπειδή τόν νόμο τόν ἔδωσε ὁ Θεός στόν Μωϋσῆ, καί ἐκεῖνος τόν κατέγραψε, κατ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ἤθελαν νά φέρουν τόν Χριστό σέ μιά ἀντιπαράθεση μέ τόν Μωσαϊκο Νόμο. Ἦταν μέσα στά σχέδιά τους νά δημιουργήσουν πειρασμό καί νά προκαλέσουν τόν Χριστό.

Ποιό, ὅμως, ἦταν τό πρόβλημα; Τό πρόβλημα ἦταν ὅτι τήν ἔφεραν μπροστά στά πόδια τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ εἶπαν: «Διδάσκαλε, αὐτήν τήν γυναίκα τήν ἔπιασαν ἐπ' αὐτοφώρῳ νά διαπράττη μοιχεία. Ὁ Μωϋσῆς στόν νόμο μᾶς ἔχει δώσει ἐντολή νά λιθοβολοῦμε τέτοιου εἴδους γυναῖκες· ἐσύ τί γνώμη ἔχεις; Αὐτό τό ἔλεγαν γιά νά τοῦ στήσουν παγίδα» (Ἰω. η΄, 4-6).

Σέ ποιό σημεῖο φαίνεται αὐτή ἡ παγίδα; Ὁ Χριστός παρουσιαζόταν ἀπό τόν κόσμο ὅτι εἶναι γεμάτος ἀγάπη καί στοργή καί φιλανθρωπία, καί γι' αὐτό ὁ κόσμος ἔλεγε ὅτι αὐτός δείχνει ἀγάπη ὄχι σάν τούς Γραμματεῖς καί τούς Φαρισαίους πού εἶναι σκληροί. Γι' αὐτό οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι ὁδήγησαν αὐτήν τήν γυναίκα στόν Χριστό γιά νά τόν φέρουν σέ ἕνα δίλημμα. Ἐάν ὁ Χριστός ἔλεγε, βάσει τοῦ νόμου, νά τήν λιθοβολήσουν, τότε θά ἔλεγαν στόν κόσμο ὅτι αὐτός πού ὁμιλεῖ γιά τήν ἀγάπη μᾶς ἔδωσε ἐντολή νά τήν σκοτώσουμε, πού σημαίνει εἶναι ὑποκριτής. Ἐάν ὁ Χριστός ἔλεγε νά τήν ἀφήσουν ἐλεύθερη, τότε θά τόν παρουσίαζαν ὅτι εἶναι παραβάτης τοῦ Νόμου τόν ὁποῖο ἔδωσε ὁ Θεός, ἄρα δέν εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ. Πῶς εἶναι δυνατόν νά εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ καί τόν Νόμο πού ἔδωσε ὁ Θεός στήν Παλαιά Διαθήκη Αὐτός νά τόν παραβαίνη; Αὐτή ἦταν ἡ παγίδα, αὐτή ἦταν ἡ πρόκληση τήν ὁποία ἔκαναν στόν Χριστό.

Πῶς ὁ Χριστός ἀντιμετώπισε αὐτό τό θέμα; Ἔσκυψε κάτω καί ἄρχισε νά γράφη στό ἔδαφος. «Ὁ δέ Ἰησοῦς κάτω κύψας τῷ δακτύλῳ ἔγραφεν εἰς τήν γῆν». Ἐπειδή ἐπέμεναν νά τόν ἐρωτοῦν ὁ Ἰησοῦς σηκώθηκε καί εἶπε: «Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν

πρῶτος βαλέτω λίθον ἐπ’ αὐτήν» (Ἰω. η΄, 6-7).

Οἱ ἑρμηνευτές προσπαθοῦν νά ἐντοπίσουν τήν αἰτία τῆς πράξεως αὐτῆς πού ἔκανε ὁ Χριστός. Μερικοί λένε ὅτι ἐνδεχομένως ἦταν μιά στιγμή πού ἤθελε νά τήν ξεπεράση μέ κάποια «ἀδιαφορία». Κάποιος ἄλλος ἑρμηνευτής λέγει ὅτι κάτω ἔγραφε τίς ἁμαρτίες πού ἔκαναν αὐτοί πού κατηγοροῦσαν τήν γυναίκα, ὥστε νά τίς βλέπουν καί νά αἰσθανθοῦν ἐνοχή. Ἄλλοι λένε ὅτι ἔγραφε τά ὀνόματα τῶν γυναικῶν μέ τίς ὁποῖες εἶχαν ἁμαρτήσει καί αὐτοί πού κατηγοροῦσαν τήν γυναίκα, ἄρα καί αὐτοί εἶχαν πέσει στό ἴδιο παράπτωμα. Ἄλλοι λένε ὅτι ἔγραφε αὐτό τό ὁποῖο εἶπε μετά στήν συνέχεια, τό: «Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος βαλέτω λίθον ἐπ’ αὐτήν», δηλαδή αὐτός ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἀναμάρτητος, ὁ ὁποῖος δέν ἔχει κάνει τέτοιες ἁμαρτίες καί θεωρεῖ τόν ἑαυτό του ἐντελῶς καθαρό, καί θέλει νά τηρήση τόν Μωσαϊκό Νόμο, ἄς πετάξει πρῶτος τόν λίθο. Εἶναι σάν νά τούς ἔλεγε: «Ἀρχίστε νά τήν λιθοβολῆτε, ἀλλά θά τήν λιθοβολήση πρῶτος αὐτός ὁ ὁποῖος εἶναι ἀναμάρτητος καί δέν ἔχει διαπράξει αὐτές τίς ἁμαρτίες». Αὐτό σήμαινε ὅτι ὅλοι αὐτοί ἦταν ἔνοχοι καί ἔφεραν τήν γυναίκα αὐτή γιά νά βάλουν παγίδα στόν Χριστό.

Μετά ἀπό αὐτόν τόν λόγο ἔσκυψε πάλι κάτω καί συνέχισε νά γράφη. Μετά ἀπό λίγο σήκωσε τά βλέμματά του καί εἶχαν φύγει ὅλοι, ἀλλά ἔμεινε μόνο ἡ γυναίκα. Εἶπε τότε στήν γυναίκα: «Γυναίκα, ποῦ εἶναι οἱ κατήγοροί σου; Κανένας δέν σέ καταδίκασε;». Ἐκείνη ἀπάντησε: «Κανένας, Κύριε». Καί τότε ὁ Χριστός τῆς εἶπε: «Οὔτε ἐγώ σέ καταδικάζω, πήγαινε καί ἀπό ἐδῶ καί πέρα μήν ἁμαρτάνης πιά» (Ἰω. η΄, 8-11). Δέν τῆς εἶπε «ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι», ὅπως εἶπε στήν προηγούμενη γυναίκα πού εἴδαμε, ἀλλά «πορεύου καί ἀπό τοῦ νῦν μηκέτι ἁμάρτανε». Ἡ προηγούμενη πόρνη μέ τήν ὅλη ἐνέργεια τήν ὁποία ἔκανε, μέ τήν πράξη τήν ὁποία ἔκανε, μέ τά μῦρα μέ τά ὁποῖα ἄλειψε τά πόδια τοῦ Χριστοῦ, δέν ἔλεγε τίποτα μέ τό στόμα της, ἀλλά ὁλόκληρη μέ τό σῶμα της ἔδειχνε αὐτήν τήν μετάνοια. Ἐδῶ, ὅμως, στήν μοιχαλίδα γυναίκα δέν τό λέγει αὐτό, δέν τῆς εἶπε σέ συγχωρῶ, ἀλλά «πορεύου καί ἀπό τοῦ νῦν μηκέτι ἁμάρτανε».

Ἀμέσως μετά -καί αὐτό εἶναι τό σημαντικό- ἀφοῦ ἔφυγε ἡ γυναίκα, ὁ Χριστός ἄρχισε πάλι νά λέη ἐκεῖνον τόν περίφημο λόγο: «Ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ’ ἕξει τό φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰω, η΄, 12). Αὐτός ὁ λόγος εἶναι σημαντικός, γιατί ὑπάρχει μιά συνάρτηση μεταξύ τῶν χωρίων αὐτῶν, δηλαδή δέν μποροῦμε νά διαβάζουμε τά κείμενα ἐντελῶς ξεχωριστά τό ἕνα ἀπό τό ἄλλο, ἀλλά πρέπει νά βλέπουμε τό τί προηγήθηκε, τί ἀκολούθησε γιά νά καταλάβουμε τό νόημά τους.

Ἐδῶ, λοιπόν, ἀφοῦ ἔγινε αὐτό τό περιστατικό μέ τήν μοιχαλίδα γυναίκα, ὁ Χριστός ἄρχισε νά διακηρύττη ὅτι Αὐτός εἶναι τό Φῶς τοῦ κόσμου καί ἐκεῖνος πού τόν

ἀκολουθεῖ δέν θά περπατᾶ στό σκοτάδι, ἀλλά θά ἔχη τό φῶς τῆς ζωῆς. Ὁ Χριστός θέλει νά πῆ ὅτι Αὐτός ὡς φῶς τοῦ κόσμου βλέπει τά πάντα καί καθορίζει τά πάντα καί βλέπει στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, βλέπει τήν ὑποκρισία τῶν Γραμματέων καί τῶν Φαρισαίων, βλέπει τί ἔχουν μέσα στήν καρδιά τους. Ἐκεῖνοι, λοιπόν, πού Τόν ἀκολουθοῦν δέν θά περπατοῦν στό σκοτάδι.

Σκοτάδι εἶναι καί οἱ ψυχές τῶν Γραμματέων καί τῶν Φαρισαίων, σκοτάδι εἶναι καί ἡ καρδιά αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία ἔπεσε σέ αὐτό τό παράπτωμα, ἀλλά ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θά ἀκολουθῆ τόν Χριστό δέν πρόκειται ποτέ νά περπατᾶ στό σκοτάδι, ἀλλά θά ἔχη τό φῶς τῆς ζωῆς, θά ἔχη σέ ὅλη τήν ζωή του τό φῶς, θά ζῆ μέσα στό φῶς καί δέν θά διαπράττη τέτοια παραπτώματα, τέτοια ἁμαρτήματα, δέν θά πέφτη ἀκόμη καί στήν πνευματική μοιχεία, πού εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τόν Χριστό πού εἶναι τό Φῶς.

Ἡ μοιχεία δέν εἶναι μόνο ἕνα σαρκικό ἁμάρτημα, ἀλλά στήν Ἁγία Γραφή ἡ μοιχεία εἶναι καί πνευματικό ἁμάρτημα, εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό. Ὅταν ὁ ἰσραηλιτικός λαός ἔφευγε ἀπό τήν ζωντανή σχέση μέ τόν Θεό καί λάτρευε τά εἴδωλα, διέπραττε πνευματική μοιχεία. Καί ἐμεῖς πού βαπτισθήκαμε καί πιστεύουμε στόν ἀληθινό Θεό, ὅταν διαπράττουμε κάποια ἁμαρτία ἤ ὅταν ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τήν Ἐκκλησία, τότε ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τόν Θεό καί διαπράττουμε μιά πνευματική μοιχεία. Ὑπάρχει καί σαρκική ἁμαρτία, ἀλλά ὑπάρχει καί πνευματική μοιχεία, ὅταν διασπᾶται ἡ σχέση καί ἡ κοινωνία μας μέ τόν Θεό.

Ἀπό τά προηγούμενα μποροῦμε νά καταλήξουμε σέ δύο συμπεράσματα.

Τό πρῶτο συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ Χριστός καταδικάζει τήν ὑποκρισία, ὅπου κι ἄν τήν συναντήση. Στήν πρώτη περίπτωση ἦταν οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ συνδαιτυμόνες πού κάλεσαν τόν Χριστό στό σπίτι γιά φαγητό καί μιλοῦσαν περιφρονητικά γιά τήν πόρνη γυναίκα πού ἔδειξε τήν ἀγάπη της στόν Χριστό. Καί στό δεύτερο περιστατικό καταδικάζει τούς Γραμματεῖς καί τούς Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι ἔφεραν στόν Χριστό μιά γυναίκα πού ἔπεσε στήν μοιχεία γιά νά τήν καταδικάση, ἐνῶ οἱ ἴδιοι ἦταν ἔνοχοι σέ ἄλλα παραπτώματα. Ὁ Χριστός καταδικάζει τήν ὑποκρισία καί μάλιστα τήν ὑποκρισία αὐτῶν οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονται ὅτι εἶναι οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ.

Τό δεύτερο συμπέρασμα εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι περιπίπτουν σέ ψυχικά καί σωματικά ἁμαρτήματα. Ἡ ὑπερηφάνεια καί ἡ ὑποκρισία εἶναι ψυχικά ἁμαρτήματα καί ἡ πορνεία καί ἡ μοιχεία εἶναι σωματικά ἁμαρτήματα πού γίνονται μέ τήν συγκατάθεση τῆς ψυχῆς.

Συνήθως ὅσοι πέφτουν σέ ψυχικά ἁμαρτήματα εἶναι ὑποκριτές. Ἀντίθετα, ὅσοι

πέφτουν σέ σαρκικά ἁμαρτήματα καί ἔχουν μιά ἐσωτερική εὐαισθησία, συνήθως εἶναι ἄνθρωποι πονεμένοι, βασανισμένοι, ἄνθρωποι πού ἔχουν δοκιμάσει μιά κακή ἀγάπη, βλέπουν μιά διεστραμμένη κατάσταση καί μιά βιαιότητα πού γίνεται ἐπάνω τους ἀπό ἐμπαθεῖς ἀνθρώπους.

Ἑπομένως, αὐτοί εἶναι πονεμένοι ἄνθρωποι καί αἰσθάνονται ἕναν βιασμό ἐπάνω στήν ὕπαρξή τους, καταστρέφονται τά πάντα καί τό σῶμα τους καί ἡ ψυχή τους καί οἱ σκέψεις τους καί τό ὅραμα γιά τήν ζωή κλπ. Εἶναι ἄνθρωποι τραυματισμένοι. Καί ἐπειδή εἶναι στραπατσαρισμένοι, ἄς μοῦ ἐπιτρέψετε αὐτήν τήν ἔκφραση, γι' αὐτό αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, ὅταν βλέπουν κάποιον νά τούς δείχνη μιά ἀγάπη ἄλλης φύσεως, ὅπως ὁ Χριστός ἔδειχνε μία ἀγάπη μέ διαφορετικό τρόπο, πού προερχόταν ἀπό τήν καθαρότητά Του, ἀπό τό Φῶς Του, τότε αὐτοί οἱ ἄνθρωποι συγκινοῦνται πάρα πολύ, ξεχωρίζουν αὐτόν ὁ ὁποῖος τούς ἀγαπᾶ πραγματικά καί προσφέρονται ὁλοκληρωτικά σέ Αὐτόν.

Αὐτός εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτή εἶναι καί ἡ Ἐκκλησία. Αὐτήν τήν ἀγάπη βρίσκουμε μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἔχοντας αἴσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς μας, θά αἰσθανθοῦμε καθαρά αὐτήν τήν πραγματική ἀγάπη πού μᾶς δίνει ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία. Αὐτά εἶναι τά οὐσιώδη τῆς ζωῆς μας. Πρέπει νά ἀποβάλουμε τήν ὑποκρισία καί νά βλέπουμε τήν ἀλήθεια, τό Φῶς, πού εἶναι ὁ Χριστός.